

dan begonnen ze tegen elkaar te knikken en te buigen, net alsof er gedanst moest worden.

Ik zei tegen de sersant: „wat mot dat?”

Stil, zei de sersant, dat hoort zoo.

Zoo, zeg ik, maar moeten wij dat dan ook doen?

Neen, zei hij, blijf maar stil zitten, maar . . . , eh . . . , trek je handschoenen aan, bootsman.

Nou, ik had een paar handschoenen, die had de sersant voor me gekocht, maar ik had ze weer uitgedaan, want ik had het al warm genoeg Maar ik trok ze maar weer aan, want dat begreep ik nu ook wel, dat was hier voor de fatsoenlijkheid. Al die menschen hadden een zekere „fluweelachtigheid” over zich. Vooral die dames.! Wel, wel! — Nou, zeg ik tegen de sersant, als ik hier iederen avond zat, dan geloof ik, dat ik gauw getrouwd zou wezen.

Er zat een meneer naast me, die had er ook erg veel plezier in, die zat ze nu geregeld een voor een te bekijken met zoo'n verrekijker, een benokkel, zooals ze hem noemen

Ik zeg tegen hem, zoo zachtjes, ik zeg, meneer, wees voorzichtig, ze heeft gezien dat je naar haar keek Maar dat kon hem niks schelen, want dan lachte hij, en begon hij aan zijn bakkebaarden te trekken

Ik houd er voor, zeg ik tegen de sersant, dat is er zeker een, net als wij, die een extra dag heeft vandaag, want naar zijn manier van doen, zou ik wel haast zeggen, dat hij een haarsnijdersknecht is van zijn ambacht. Hij heeft zoo'n gepolitoerde eigenaardigheid over zich; een boel vet in zijn haar en hij is heelemaal zoo wit van voren. Dat hebben zulke haarsnijders altoos.

Neen, zei de sersant, st! — hou je toch stil, dat is er een van de aller-eerste grootheid.

Zoo? zei ik. Nou, dan heb ik niks gezegd. Ik dacht het maar zoo bij m'n eigen.

Nu, maar toen zaten we daar dan een poosje en — daar begon me de muziek te spelen O-oe wat was dat mooi! Jonge, jonge, jong Dat was nou, als of er een engel uit de hemel kwam, met zijn heele familie, om op een groot orgel te speulen Dat was in alle toonen en op allerlei manier, en ieder kreeg zijn beurt.

Dat was soms in eens een spektakel van wonder en geweld, en dan vloog en piepte en kraste alles door elkaar.

„Ze zijn in de war” zei ik tegen de sersant. Nou dat's geen wonder, er zijn er zoo veel te gelijk; maar neen, dan in eens begonnen er een stuk of wat alleen te spelen, en dan hielden de anderen op en veegden zich de mond af, maar dan had je er één bij jonge jong dat was toch zoo mooi!

Ik wou dat die kerel den heelen avond alleen speelde, zei ik tegen de sersant, daar zou je nou wezenlijk de tranen bij in de oogen krijgen.

Wat is dit nou eigenlijk, sersant? vroeg ik.

Dat, zei de sersant, is zooveel als de overtuur, dat wil zeggen, dat ze zoo meteen beginnen zullen.